

Arrest

nr. 335 700 van 6 november 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIBI
Maurice Van Meenenplein 14/6
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 2 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 augustus 2025.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat J. DIBI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Palestina afkomstig te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 14 maart 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 29 januari 2023 de vluchtelingenstatus toegekend werd en dat aan haar een verblijfsvergunning afgegeven werd die nog geldig is tot en met 15 maart 2026 (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 4 en map 6, landeninformatie, stuk 1).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie is niet van die aard te zijn dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit neemt niet weg dat er in Griekenland sprake is van een zeer precarie situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of

waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekende partij haalt tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat zij kampt met psychologische problemen en depressie en dat zij één keer per maand naar de psycholoog gaat voor een behandeling (NPO, p. 9). Zij legt ter ondersteuning verschillende psychologische attesten neer waarin gesteld wordt dat verzoekende partij met grote angsten kampt die het gevolg zijn van de traumatische ervaringen die zij reeds gehad heeft in haar leven (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 11). Zij vertoont symptomen zoals onder andere een neerslachtige stemming, een wijdverspreide en quasi constante angst, een neiging tot isolement, flashbacks, overdenken, geheugenproblemen en terugkerende slapeloosheid ... Dit wijst op ernstige angst en depressie als gevolg van PTSD, aldus de klinische psycholoog. Een opvolging blijft nodig voor verzoekende partij. Hoewel niet ontkend wordt dat verzoekende partij met psychologische problemen kampt en dat de huidige situatie in Gaza een invloed kan hebben op de gemoedstoestand van verzoekende partij, kan uit voorgaande niet afgeleid worden dat verzoekende partij op heden met dermate ernstige psychologische problemen kampt dat zij haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Zij is in staat om te werken in België en verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat het goed met haar gaat (NPO, p. 3, 6 en 12). Daarnaast verklaart verzoekende partij ook dat zij nierproblemen heeft. Zij legde documenten neer om haar medische problemen te staven (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 12). Intussen is haar gezondheid beter (NPO, p. 9). Zij brengt aldus geen elementen aan waaruit zou blijken dat zij kampt met medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand zeer moeilijk of niet in Griekenland zal kunnen werken of beroep zal kunnen doen op sociale bijstand. Ook blijkt niet dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e).

In de mate verdere psycho-medische opvolging noodzakelijk is, toont de verzoekende partij niet aan dat zij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische en/of psychologische ondersteuning. Zo is haar verblijfsvergunning nog geldig. Voorts blijkt uit niets en de verzoekende partij toont niet aan dat zij, om redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Griekenland geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg.

In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg en sociale bescherming, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Griekse onderdanen. Bovendien hebben personen die internationale bescherming genieten, recht op een ziektekostenverzekering onder de voorwaarden die de wet aan Griekse burgers stelt. Het komt de verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en zij, zoals in casu aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. De verzoekende partij slaagt hier echter niet in. De verzoekende partij toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zal hebben tot of zal kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

5. Verzoekende partij is een eenendertig jarige man zonder bijzondere kwetsbaarheid. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 29 januari 2023 de vluchtelingenstatus toegekend werd en dat aan haar een verblijfsvergunning afgegeven werd die nog geldig is tot en met 15 maart 2026 (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 4 en map 6, landeninformatie, stuk 1). Uit de algemene informatie die voorligt, blijkt dat verblijfsvergunningen voor personen met de vluchtelingenstatus drie jaar geldig zijn (AIDA, "Country Report Greece. Update 2023", juni 2024, p. 243). Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond. Zij kan in het verzoekschrift aldus niet dienstig verwijzen naar de algemene informatie betreffende de moeilijkheden bij het hernieuwen en verlengen van Griekse verblijfsdocumenten of het verkrijgen ervan bij een terugkeer naar Griekenland aangezien haar verblijfsvergunning nog geldig is tot en met 15 maart 2026.

6. Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij slechts enkele maanden in Griekenland doorgebracht heeft als begunstigde van internationale bescherming. Het is voor verzoekende partij op basis van dit eerder kortstondig verblijf na het verkrijgen van de beschermingsstatus, niet mogelijk om conclusies te trekken

omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland. Zij verklaart dat zij verschillende jobs gehad heeft in Griekenland omdat het volgens haar moeilijk was om vast werk te vinden (NPO, p. 8-9). Zij toont echter niet concreet aan dat zij de nodige stappen gezet heeft om op een legale manier aan werk te geraken. Uit algemene informatie blijkt nochtans dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (RSA/PRO ASYL, "Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights", maart 2024). Zij beschikte aldus over de nodige documenten om in Griekenland te kunnen werken. Verder stelt verzoekende partij dat zij in Griekenland geen medische verzorging kreeg, noch voor haar psychologische problemen, noch voor haar nierproblemen. Zij stelt dat psychologische zorg niet beschikbaar was in Griekenland en dat zij, ter behandeling van haar nierproblemen Tramadol kreeg van de dokter. Zij had een kaart waarmee zij normaal voor 1 euro medicijnen kon kopen, maar als zij deze kaart toonde, was het niet mogelijk en diende zij alsnog de volle pot te betalen (NPO, p. 9). Uit de verklaringen van verzoekende partij kan echter niet blijken dat zij ernstige stappen ondernomen heeft om haar AMKA, het sociale zekerheidsnummer, in orde te brengen. Zij zou zich hebben laten verzorgen op naam van iemand anders omdat zij niet over een verzekering beschikte, maar toont dit niet concreet aan (NPO, p. 11). De beschikbare landeninformatie wijst niet op bijzondere problemen waar verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland de procedure om een AMKA te verkrijgen nog dient te voltooien. De verzoekende partij toont niet aan dat zij dit bij terugkeer naar Griekenland niet in orde zou kunnen brengen. Uit de informatie waaraan in de bestreden beslissing gerefereerd wordt, blijkt voorts dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van zijn AMKA, wanneer hij daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: "If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription" (UNHCR Greece, "Living In Greece – Access to healthcare", beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p. 49, 50-51). Verder stelt verzoekende partij ook dat het moeilijk was om onderdak te vinden. Zo kreeg zij onderdak van een werkgever, maar was deze woning niet leefbaar omdat deze vol kakkerlakken en muizen zat en het dak op instorten stond (NPO, p. 8). Soms werkte zij in een restaurant en kon zij daar overnachten, maar zij sliep ook vaak in een park, aan een bushalte of in de trappenhall van een gebouw (NPO, p. 9). Zij legde ook een attest van dakloosheid neer. Hieruit kan echter enkel blijken dat verzoekende partij voor een bepaalde periode dakloos geweest is. Dit is geen indicatie voor haar volledige verblijf in Griekenland. Wanneer haar gevraagd wordt of zij geprobeerd heeft om een woonplaats te vinden, stelt verzoekende partij dat zij geen geld had om te huren en dat zij geweigerd werd omdat zij Palestijn en vluchteling was (NPO, p. 10). Ook hier toont verzoekende partij echter niet concreet aan dat zij ernstige stappen ondernomen heeft om een woonplaats te vinden of dat zij beroep heeft gedaan op de Griekse overheid of vluchtelingenorganisaties om haar te helpen in haar zoektocht naar een woning. Op basis van bovenstaande toont verzoekende partij niet aan dat zij ernstige pogingen ondernomen heeft om zich in Griekenland te integreren. Zij maakt dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Het loutere feit dat er in Griekenland sprake is van racisme en discriminatie, hoe betreuenswaardig ook, is op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Griekenland aannemelijk te maken. Vreemdelingen kunnen in Griekenland, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. De verklaringen die verzoekende partij bovendien aflegt over de ervaringen die zij gehad zou hebben waarbij zij met racisme geconfronteerd werd, volstaan niet om te spreken van een mensonterende en vernederende behandeling. Zij zou racistisch bejegend zijn op de bus en in het kamp. In het kamp werd gelachen met het feit dat zij nierproblemen had, ze dachten dat zij een verslaafde was en dreven de spot met haar (NPO, p. 11). Verder zou zij ook door de politie gecontroleerd geweest zijn. Zij werd niet gewelddadig behandeld, maar moest wel haar kleren uitdoen (NPO, p. 12). Hoewel deze feiten betreuenswaardig zijn, volstaan deze niet om te spreken van een mensonterende en vernederende behandeling.

Verder dient er opgemerkt te worden dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtsorde geen precedentswaarde hebben waardoor ze in het verzoekschrift niet dienstig kan verwijzen naar voorgaande arresten van de Raad en internationale rechtspraak.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Aangezien de verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de verzoekende partij toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekende partij blijft hier in gebreke. Zij kan in het verzoekschrift aldus niet dienstig verwijzen naar de situatie in haar land van herkomst, namelijk Palestina, aangezien in casu haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland beoordeeld wordt. Zij kan in het verzoekschrift aldus niet dienstig verwijzen naar algemene informatie die betrekking heeft op de situatie in Palestina.

7. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 18 september 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1406 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP wijst op haar AN met psychologische rapport van 6 sept. '25 waarin uitgebreid wordt geschreven over haar psychische toestand, Griekse ervaringen en diagnose van pijn en braken, hoe ze overleefd heeft door insecten en knaagdieren te eten, een leven zonder menselijkheid noch waardigheid, waardoor ze Griekenland heeft verlaten. Ze heeft medische en chronische aandoeningen: een waterzakbreuk en niersteen-problemen. Hiervoor werd ze al geopereerd, maar opvolging blijft nodig, zo heeft ze een afspraak op de dienst Urologie op 6 okt. '25. Ze volhardt in haar dossier en stelt dat het CGVS haar kwetsbaarheid niet echt betwist, maar in de feiten is haar probleem ernstiger dan het CGVS oordeelt. Ze verliet Gaza op zoek naar veiligheid en zelfrespect, maar in Griekenland werd ze ontvoerd door haar huisbaas tegen wie ze geen bescherming kon inroepen, haar niersteen-probleem werd niet behandeld waardoor ze bijkomende medische problemen ontwikkelde -zie de operatie van 2 maand geleden-. Ze heeft dat zelfrespect en die veiligheid nodig.”

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 5 augustus 2025.

5.1. In voormelde beschikking erkent de Raad dat blijkens de beschikbare landeninformatie er in Griekenland sprake is van een preciaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, onder meer omwille van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp. Er kan echter niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is. De Raad leest in het bijgebrachte AIDA-rapport geen situatie van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Aldus zijn de omstandigheden in Griekenland niet zo dat statushouders structureel op grote schaal en voor langere periodes het reële risico lopen dat zij daadwerkelijk niet kunnen voorzien in hun basisbehoeften zoals wonen, onderdak en eten en dat zij daarom een reëel risico lopen op een schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

De verklaringen van verzoekende partij ter terechtzitting laten niet toe anders te oordelen met betrekking tot de situatie van personen die internationale bescherming in Griekenland genieten, dan hetgeen uiteengezet in de beschikking, met name dat niet blijkt dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van verzoekende partij haar individuele omstandigheden. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van de beschermingsverzoek, waarbij het aan haar toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en

dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

5.2. Persoonlijke situatie van de verzoekende partij als Grieks statushouder

In de beschikking van 5 augustus 2025 wordt uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat ze niet aantoonbaar dat ze persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt.

Deze beoordeling is gebaseerd op de volgende vaststellingen: (i) de verzoekende partij heeft geen bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de Europese rechtspraak, (ii) haar Griekse verblijfsvergunning is geldig tot en met 15 maart 2026, (iii) ze slechts enkele maanden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland heeft verbleven en (iv) er kan niet blijken dat zij ernstige pogingen ondernomen heeft om zich in Griekenland te integreren.

5.2.1. De verzoekende partij voegt door middel van een aanvullende nota van 15 september 2025 verschillende documenten toe waaruit blijkt dat zij in behandeling is bij een psycholoog en dat zij kampt met medische problemen. Volgens het psychologisch attest van 6 september 2025 lijdt verzoekende partij aan ernstige angst- en depressieve stoornissen en PTSS met symptomen zoals slapeloosheid, piekeren en sociale isolatie. De situatie in Gaza draagt bij aan de aanhoudende psychologische kwetsbaarheid van verzoekende partij. Een voortzetting van de psychologische begeleiding is aangeraden. Daarnaast legt verzoekende partij ook medische documenten neer waaruit blijkt dat zij chirurgische ingrepen ondergaan heeft en dat zij lijdt aan een chronische aandoening die niet zal genezen (stuk 2 en 3 bij aanvullende nota).

In de hierboven vermelde beschikking werd gesteld dat ze geen bijzondere kwetsbaarheid heeft in de zin van de relevante Europese rechtspraak. Uit haar verklaringen kan immers niet blijken dat ze psychologische problemen heeft die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Ze legt ook geen documenten neer die in deze richting wijzen.

Hoewel de documenten die verzoekende partij op heden neerlegt wel degelijk aantonen dat de verzoekende partij te kampen heeft met verschillende mentale en fysieke problemen, kan er niet uit afgeleid worden dat deze problemen haar zullen verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland of die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Er kan uit dit document niet worden afgeleid dat de verzoekende partij niet in haar levensonderhoud kan voorzien waardoor ze bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Met betrekking tot het psychologisch rapport van 6 september 2025 dient opgemerkt te worden dat dit geen informatie bevat op basis waarvan een andere conclusie getrokken dient te worden dan reeds gedaan werd in de beschikking. Over haar psychologische problemen werd daarin het volgende gesteld:

“Zij legt ter ondersteuning verschillende psychologische attesten neer waarin gesteld wordt dat verzoekende partij met grote angsten kampt die het gevolg zijn van de traumatische ervaringen die zij reeds gehad heeft in haar leven (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 11). Zij vertoont symptomen zoals onder andere een neerslachtige stemming, een wijdverspreide en quasi constante angst, een neiging tot isolement, flashbacks, overdenken, geheugenproblemen en terugkerende slapeloosheid ... Dit wijst op ernstige angst en depressie als gevolg van PTSD, aldus de klinische psycholoog. Een opvolging blijft nodig voor verzoekende partij. Hoewel niet ontkend wordt dat verzoekende partij met psychologische problemen kampt en dat de huidige situatie in Gaza een invloed kan hebben op de gemoedstoestand van verzoekende partij, kan uit voorgaande niet afgeleid worden dat verzoekende partij op heden met dermate ernstige psychologische problemen kampt dat zij haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Zij is in staat om te werken in België en verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat het goed met haar gaat (NPO, p. 3, 6 en 12).”

Het document dat zij op heden neerlegt, toont aan dat zij nog steeds in behandeling is, maar hieruit kan niet blijken dat verzoekende partij op heden wel zou kampen met psychologische problemen die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Bovendien bevat dit rapport geen concrete en precieze informatie over de aard, frequentie en mogelijke complexiteit van de psychologische follow-up. Noch uit de bijgebrachte documenten noch uit haar verklaringen kan worden afgeleid dat haar psychische aandoeningen belangrijke negatieve gevolgen voor haar zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid met zich meebrengen. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand zeer moeilijk of niet in Griekenland zal kunnen werken of beroep zal kunnen doen op sociale bijstand. Ook blijkt niet dat de gezondheidstoestand

van de verzoekende partij de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e).

Hetzelfde geldt voor de medische problemen waarvan verzoekende partij melding maakt. Uit de verklaringen van 7 augustus 2025 blijkt inderdaad dat verzoekende partij kampt met een chronische aandoening die niet te genezen is en dat zij regelmatig nood heeft aan medische zorgen en medicatie. Echter kan hieruit niet blijken dat deze medische problemen dermate ernstig zijn dat zij een invloed hebben op haar zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid.

In de mate verdere psycho-medische opvolging noodzakelijk is, toont de verzoekende partij niet aan dat zij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische en/of psychologische ondersteuning. Zo is haar verblijfsvergunning nog geldig. Voorts blijkt uit niets en de verzoekende partij toont niet aan dat zij, om redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Griekenland geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg. De verzoekende partij heeft geen ernstige stappen ondernomen om in Griekenland een AMKA aan te vragen. Uit de landeninformatie blijkt voorts dat ze in het geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van haar AMKA, wanneer ze daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, op voorwaarde dat ze naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat (*"Verslag feitenonderzoek"* van september 2024, p. 49, 50-51). NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p.50). Verzoekende partij herhaalt ter terechtzitting dat zij in Griekenland geen medische verzorging kreeg en dat haar niersteenprobleem niet behandeld werd waardoor ze bijkomende medische problemen ontwikkelde. Hierdoor diende ze een tijd geleden geopereerd te worden in België. Echter herhaalt zij hiermee enkel haar verklaringen en slaagt zij er niet in om afbreuk te doen aan wat in de beschikking gesteld wordt, noch aan wat hierboven gesteld wordt. Zij toont namelijk niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland verstoken zal zijn van medische verzorging.

De verzoekende partij kan met haar medische en psychologische attesten en haar verklaringen ter terechtzitting dan ook geen afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen grond waarin wordt gesteld dat ze geen bijzondere kwetsbaarheid heeft zoals bepaald in de relevante Europese rechtspraak noch maakt ze dit in het kader van haar vraag tot horen aannemelijk. Door ter terechtzitting verder enkel te stellen dat haar problemen ernstiger zijn dan de commissaris-generaal oordeelt, slaagt zij er niet in om dit concreet aan te tonen en aannemelijk te maken dat zij wel een bijzondere kwetsbaarheid heeft.

5.2.2. Waar verzoekende partij ter terechtzitting verwijst naar het psychologisch rapport van 6 september 2025 om aan te tonen waarom zij Griekenland verlaten heeft, namelijk dat zij daar overleefde door insecten en knaagdieren te eten en dat het een leven zonder menselijkheid noch waardigheid was, dient opgemerkt te worden dat deze vaststellingen louter en alleen gebaseerd zijn op de verklaringen van verzoekende partij. Door deze verklaringen te herhalen, slaagt verzoekende partij er niet in om de motivering van de beschikking te weerleggen.

5.2.3. Waar verzoekende partij ten slotte ter terechtzitting nog aanhaalt dat zij Gaza verliet op zoek naar veiligheid en zelfrespect, maar in Griekenland ontvoerd werd door haar huisbaas tegen wie ze geen bescherming kon invoeren, dient opgemerkt te worden dat zij dit element niet eerder heeft aangevoerd. Bovendien laat ze na dit op enige wijze te staven, en betreft het een louter blote bewering. Een vraag tot horen dient echter niet als uitbreiding van het verzoekschrift, maar is louter bedoeld om te antwoorden op de beschikking.

Verzoekende partij toont aldus niet aan dat zij kwetsbaar is of dat zij bij een terugkeer naar Griekenland een onmenselijke behandeling riskeert. Zij laat de overige motieven van de beschikking volledig ongemoeid.

6. Bijgevolg wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend vijfentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS